

Oresteia

16+

hetpaleis / Simon De Vos

beeld: Ilias Teirlinck

Stop. Stop.

We hebben genoeg gepland
van dit gruwelijke fruit
dat barst op onze borden.

Oresteia is een monumentale tekst van enkele duizenden jaren oud - wellicht de oudste tekst uit de geschiedenis van het theater. De titel verwijst naar het hoofdpersonage Orestes, een jongen van zestien jaar. Dat onze theatergeschiedenis begint met een jongere in de hoofdrol, is razend in-teressant. Maar wat nog interessanter is voor een publiek van vandaag: Orestes wil verandering.

Heel kort, het verhaal. Orestes is de zoon van een duister koningsgeslacht. Hoogmoed en zelfzucht zijn de drijfveren van zijn voorvaders, die er niet voor terugdeinzen om hun eigen kinderen of die van hun tegenstanders op te offeren in de strijd om macht. De goden straffen hen daarvoor met een vloek, die ervoor zorgt dat deze spiraal van geweld nooit doorbroken kan worden: elke moord zal worden gewroken met een nieuwe moord. Ook Orestes' ouders worden hierin meegesleurd: zijn vader Aga-memnon wordt gedwongen een dochter te offeren om zo de gunst van de goden af te dwingen voor een veldslag tegen Troje. Tien jaar wacht zijn moeder Klytaimnestra tot haar man terugkeert uit de strijd, om hem kort na zijn thuiskomst te vermoorden. De jonge Orestes, die door zijn moeder om deze reden naar een naburig koninkrijk werd verbannen, kan niet anders dan het onmogelijke te doen. In alle stilte keert hij terug en doodt zijn moeder. Wetend dat hij daardoor opnieuw de vloek heeft bestendigd vraagt Orestes hulp aan de goden. Het stuk ontardt in een verwoede discussie tussen de goden over de vraag welk geweld geoorloofd is en welk niet.

Geweld heeft vele gezichten. Soms is het openlijk en heftig, we horen al te vaak over racistische, seksistische of homofobe geweldplegingen. Soms is het traag en grondig, zoals de klimaatverandering of sociale ongelijkheid. Soms is het verdoken en structureel.

Maar ook het verzet tegen geweld heeft vele gezichten. Jongeren spelen daarin vandaag een ongeziene rol. Deze Oresteia is opgedragen aan alle jongeren die verandering willen.

regie: Simon De Vos

bewerking: Simon De Vos, naar de versie van Ted Hughes, in vertaling van Bernard Dewulf (i.o.v. De Roovers); slotmonoloog uit Publikumsbeschimpung van Peter Handke

spel: Lisah Adeaga, Nadia Amin, Evelien Bosmans, Sebastiaan de Bie, Koen De Graeve, Jonas Vermeulen muziek: Sjoerd Bruil, Tim Vanhamel

dramaturgie: Koen Haagdorens, Amber Visser (stage)

scenografie en lichtontwerp: Stef Stessel

kostuum: Joëlle Meerbergen

productie en technische realisatie: hetpaleis

met steun van: Tax Shelter van de Belgische Federale Overheid via Casa Kafka

Ontdek hier meer informatie en spelmaterial rond de voorstelling.